

ще предадѣтъ своето оружие (нѣколко пушки и пищови) на правителственитѣ чиновници когато дойдѣтъ, а не на башибозуцитѣ. Тогазъ побѣснелитѣ башибозуци навлѣзохъ въ селото, убивахъ хората а кѣшитѣ имъ обрахъ и запалихъ. По-голѣмата часть отъ жителитѣ жени и дѣца бѣгахъ въ горитѣ, нѣ на пѣтя ги избихъ. Този бѣше пламъкътъ, който Пловдивчанитѣ оная вечеръ виждахъ да се издигаше на Родопскитѣ височини. Въ по далечното село — Ситово, Българитѣ веднага прѣдадоха оружието си щомъ имъ го поискахъ, нѣ при всичко това и тѣхъ обрахъ и тѣхния попъ убихъ прѣдъ самата църква.

Тогазъ башибозуцитѣ ударихъ градеца Перушица, който считаше до 350 кѣщи. Тамошнитѣ Българи се отличавахъ по образованието и гордостта си, занимавахъ се съ копринарство и винарство; прашахъ дѣцата си съ общественно иждивение въ далечни школи дори и въ „Европа“ за да се изучатъ добрѣ земледѣлие и какъ искусвенно да обработватъ винарството. Споредъ благосъстоянието си тѣ отдавно бѣхъ възбудили завистьта на всичкитѣ си турски съсѣди. На 6-й Май (н. к.) дойдохъ въ Пловдивъ пратеници отъ Перушица за да искатъ рѣдовна войска, която да ги пази противъ башибозуцитѣ, защото тѣзи послѣднитѣ вече обирахъ и горѣхъ околнитѣ села. Нѣ въ конака седяхъ приятелитѣ на Ахмедаа, които казахъ на Перушичани че сѣ лѣжци и страхливци, а пакъ присѣтствующия тамъ Адилъ-паша злобно и на пукъ имъ отговори да се пазятъ самички. Агитѣ и Султановий генералъ искахъ да се разбие Перушица и да се накажатъ горделивитѣ раи. Въ това врѣме Ахмедъ-